

РЕШЕНИЕ

№ 148

Гр. София, 18 март 2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, първо наказателно отделение в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и шеста година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУЖЕНА КЕРАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: РУМЕН ПЕТРОВ
СВЕТЛА БУКОВА

при участието на секретаря ЕЛЕОНОРА МИХАЙЛОВА и в присъствието на прокурора Б. Д., като разгледа докладваното от съдия Букова наказателно дело № 14 по описа за 2026 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 346, т. 1 от НПК,

Образувано е по касационна жалба от защитника на подсъдимия Г. П. А. срещу присъда № 18/23.05.2025 г. на Софийски апелативен съд по вохд № 1459/2024 г., в частта ѝ с която е отменена присъда на СГС от 19.04.2024 г. по нохд № 3155/23 г. и подс. Г. А. е признат за виновен за престъпление по чл. 321, ал. 6 от НК.

В жалбата и допълнението към нея се сочат всички касационни основания. На първо място е изведено твърдение за недопустимото осъждане на подс. А. за престъпление по чл. 321, ал. 6 от НК без да е било налично такова обвинение, съответно без изменение на същото, а и без депозирането на съответен протест на прокурора пред въззивния съд, като при този подход и така приетата от съда единствена възможност за осъждане е съзряна цел за „постигане на осъдителна присъда на всяка цена“. Освен това била пренебрегната и изначална неяснота в обвинителния акт относно времето, мястото и начина на извършване на престъплението, включително и за това коя от хипотезите на чл. 281, ал. 2 от НК е осъществена.

Отправя се упрек към мотивировката на съдебния акт, като се счита, че изцяло е копирана фактологията от първоинстанционния такъв, че не е извършен реален доказателствен анализ с излагане на съображения по наличните противоречия и не е даден убедителен отговор на защитните възражения. При изясняване на фактите по делото се твърди да са ползвани доказателства, които не са събрани по съответния ред, както и да е игнорирано експертното изследване относно годността на един от свидетелите. В основата на изводите били поставени единствено показанията на свидетелите С. и К. без да са уважени направените доказателствени искания на защитата за изискване на справки относно регистрацията, дейността и собствеността на хотел, за който е прието, че е на подсъдимия А.. Не били коментирани противоречията между изявленията на двете лица относно размера на получаваното заплащане; не е било отчетено опорочаването на протоколите за извършеното от тях разпознаване, в които името на подсъдимия е подчертано. От друга страна били пренебрегнати показанията на свидетелите Д. и Ч., сочещи мотивите на свид. К. да набеди подсъдимия. Относно показания на свид. Ж. се възразява, че същият пресъздава възприятия от използвани специални разузнавателни средства. Акцентирано е и на това, че не е установена съпричастност на подс. А. към

дейността по превеждането на чужди граждани през границата, като се възразява и срещу разпознаването му от един от тях, сторено по татуировки и обеци, каквито е установено, че няма.

По касационния довод за неправилно приложение на закона са изложени съображения, свеждащи се до тезата, че главно вторичната престъпна дейност по чл. 280, ал. 2, т. 3 и чл. 281, ал. 2 НК (сочена за недоказана в случая) е послужила за установяване на предварителната такава по чл. 321, ал. 6 НК, като нелогично е било прието реализирането на последната хронологически след вторичната. Отправя упрек, че макар принципно е да допустимо ползването на данните от нея в подкрепа на обвинението, отсъствало недвусмислено излагане на съображения относно това по какъв начин и кога е постигната съгласуваност на волите на дейците, отразяваща намерението им за осъществяване на бъдеща престъпна дейност от определен вид с посочване на доказателствената им обезпеченост. Липсата на познатство между подс. А. и подс. С., както и съгласуване на волите им, според защитника не можела да се преодолее с твърдени действия в период преди сочения в обвинителния акт, а именно месец преди 31.05.21 г.

В жалбата се твърди и явна несправедливост на наложеното наказание, което било ориентирано към средния законов размер без съобразяване на съществени смекчаващи отговорността обстоятелства.

Иска се отмяна на постановената присъда и връщане на делото за ново разглеждане, поради допуснатите съществени процесуални нарушения, ограничили правото на защита на подсъдимия, а алтернативно на това се поддържа желаното му оправдаване.

В касационното съдебно заседание подсъдимият, редовно уведомен, не се явява, а защитникът му поддържа жалбата със заявените в нея основания и алтернативно направени искания. Доразвива се това за намаляване на наказанието с излагане на доводи за съобразяване трудовата ангажираност на лицето и необходимостта да се грижи за две малолетни деца, както и за трето- негов племенник, чийто личен асистент е.

Представителят на Върховна касационна прокуратура счита жалбата за неоснователна, поради наличието на процесуална възможност за ангажиране отговорността на подсъдимия за престъплението по чл. 321, ал. 6 от НК при повдигнатото обвинение за участие в организирана престъпна група с оглед идентичните съставомерни елементи на деянията с разлика единствено в броя на участниците и степента на тяхното сдружаване, за което се позовава и на съдебна практика на върховната инстанция. По оплакването за недостатъчна конкретизация на престъпленията, целени от сговорилите се лица, сочи, че такава не е необходима, като е достатъчно прецизирането им в най-общ вид и относимостта им към идентични факти. В съдебния акт се съдържали ясни мотиви за липсата на съставомерност на деянието по ал. 2 и ал. 3 на чл. 321, и наличието на такава по ал. 6 от НК, развити в контекста на установените по делото факти чрез събраните доказателствени източници. Спорните такива са били анализирани с излагане на мотиви за кредитираните и отхвърлените от тях, като е обърнато особено внимание на показанията на свид. К. и обясненията на подс. А.. Според прокурора неоснователно е и твърдението за осъществени преди сдружаването престъпления по чл. 280 и чл. 281 от НК, тъй като осъждането е за съществуващо деяние към 31.05.2021 г. Относно наказанието се изразява становище за справедливостта му и съобразяването с обществената опасност на извършеното и дееца, а отложеното му изпълнение не е пречка за осъществяване родителските права на подсъдимия.

Подсъдимият С. Х. С. и служебният му защитник, от които не е депозирана касационна жалба, заявяват становище за приемането на присъдата като

справедлива, като се акцентира и на увереността на лицето, че е „приключил с всичко“.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните в производството и извърши проверка на въззивния съдебен акт в пределите по чл. 347, ал. 1 НПК, прие следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна в указания законов срок срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт, атакуван само от подс. А. и в посочената му част относно осъждането за престъпление по чл. 321, ал. 6 от НК. Преценката ѝ по същество сочи, че същата е неоснователна.

С присъда № 69 от 19.04.2024 г. по нохд № 3155/2023 г. на СГС подсъдимите Н. М. Р., Г. П. А., С. Х. С. и М. Д. С. са признати за виновни в това, че в периода от 31.05.2021 г. до 20.10.2022 г. на територията на България - община Драгоман и гр. София са участвали в престъпна група, състояща се от тях и Н. Б. Ф., създадена с користна цел и с цел да върши престъпления по чл. 280, ал. 2, т. 3 и чл. 281, ал. 2 от НК, поради което и на основание чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр.3, вр. ал. 2 от НК на всеки от тях е наложено наказание лишаване от свобода за срок от три години, чието изпълнение е при първоначален общ режим единствено спрямо подс. Р., а спрямо останалите е постановено отлагането му по реда на чл. 66, ал. 1 от НК за срок от пет години.

Въззивен контрол върху постановената присъда е осъществен въз основа на депозираните жалби от защитниците на подсъдимите Н. М. Р., Г. П. А. и М. Д. С.. Постановена е обжалваната понастоящем единствено от подс. А. присъда от 23.05.2025 г. на САС по внохд № 1459/24 г., с която първоинстанционният съдебен акт е изцяло отменен, като всички подсъдими са оправдани по повдигнатото им обвинение, а подс. Г. А. и подс. С. С. са признати за виновни в това, че към 31.05.2021 г. се сговорили помежду си да вършат в страната престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години (по чл. 280, ал. 2, т. 3 и чл. 281, ал. 2 от НК) и чрез които се цели да се набави имотна облага, поради което и на основание чл. 321, ал. 6 от НК всеки от тях е осъден на две години лишаване от свобода, чието изпълнение е отложено по чл. 66, ал. 1 от НК за срок от четири години.

Относно касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК:

На първо място неоснователно е отправен упрек за липса на изложени в пълнота мотиви за постановената от въззивния съд присъда. Макар с непрецизна формулировка в диспозитива ѝ спрямо подс. А. и подс. С., които не са изцяло оправдани (и поради това е следвало първоинстанционният акт за тях само да се измени), съдебната воля на втората инстанция е ясно изразена, като видно от прочита на изготвените мотиви във фактическите рамки на повдигнатото обвинение за престъпление по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 НК е прието реализирането на престъпление по чл. 321, ал. 6 от НК. За извода относно недоказаното участие на четиримата подсъдими в организирана престъпна група за извършване на престъпления по чл. 280 и чл. 281 от НК апелативният съд е изложил ясни съображения, като се е позовал на събраните по делото доказателства, чието обсъждане отговаря на изискването по чл. 339, ал. 3, вр. чл. 305 от НПК. Това не всякога означава пълно разграничение от фактите, приети от първата инстанция, като е допустимо дори и частично съгласие с тях, но разграничаване в преценката за направените на тази основа изводи относно доказателствената обезпеченост на обвинението или в изводите за съставомерността на деянието, авторството и вината на подсъдимите. В процесния случай, предвид очертания от депозираните въззивни жалби предмет на делото, усилията на въззивния съд са били насочени за изясняване

на значимата по делото фактология, свеждаща се до инкриминираните действия по участие на група лица в организиране преминаването, превоза и подпомагането на чужди граждани за нелегалното им пребиваване в страната. В тази насока част от приетите за установени факти несъмнено се прекриват с тези, изложени от първата инстанция - за превозването на групи чужди граждани до определени адреси на територията на страната, за настаняването им на същите и за проведените полицейски акции по установяването им, като е налице категорично разграничение от изводите за наличието на установено в тази връзка по делото съгласуване и координация в действията между четиримата подсъдими относно инкриминирания времеви период. След като не е открита убедителна опора на обвинителната теза в събраните по делото и сметени за годни доказателства, ясно в съображенията на съда е обосновано крайното различие от първата инстанция становище за недоказаност на внесеното обвинение спрямо всички подсъдими, но за наличната на същата доказателствена основа възможност за осъждането на двама от тях - подс. А. и подс. С., за по-лекото престъпление по чл. 321, ал. 6 от НК, чийто съставомерни елементи са приети за несъмнено установени към началото на инкриминирания период. Осъждането им не би могло да се счете за непременно целено, както се сочи в жалбата, тъй като не се основава на извадения от цялостния контекст на мотивите цитиран израз за наличието на възможност единствено за ангажиране на отговорността им по посочения наказателен състав. Цялостният прочит на мотивите на атакувания акт позволява да се узнае волята на съда в тази насока, като същата е основана на изрично посочените доказателствени източници. Сред тях са главно свидетелските показания на съпричастните към инкриминираната дейност Д. К. и М. С., както и на оперативния работник Ж., пресъздаващ придобитата информация за всеки от подсъдимите. Ползването на съобщените от тях обстоятелства за дейността на подс. А. и подс. С. още преди 31.05.2021 г., когато в дома на К. и С. е проведена полицейска акция и са установени нелегално пребиваващи чужденци, не е сторено безкритично, а след дължимата проверка за годността им и съответствието им с останалите доказателства по делото. С оглед оспорената свидетелската годност на К. пред въззивния съд е била назначена комплексна съдебнопсихиатрична и психологична експертиза, въз основа на която е приета неоснователност на защитните възражения, тъй като към 2021 г. не е било налично тревожно депресивно разстройство у лицето, като не са установени каквито и да е психотични симптоми, а е потвърдена базисната годност да възприема и възпроизвежда фактите, като дава отговори на поставените въпроси. Без да е необходимо преповтарянето на изложените съображения в тази насока, в отговор на доводите в жалбата следва да се посочи единствено, че са обсъдени и твърденията за злонамереност и отмъстителност, отнесени към характера на свидетелката, които обаче са преценени като субективна оценка, а не за проява на психично заболяване, поради което с основание съдът е отказал на тази основа да счете за дискредитирани обсъжданите показания. В главната им интересуваща процеса част (за поисканото от А. съдействие за превод и за настаняване на чужденци на адреса им; за заплащане на конкретни парични суми, независимо от различно сочения им размер; за носена храна и за снимане на чужденците от подс. С.) те са преценени като напълно подкрепени от тези на свид. С., а качеството му на съжителстващ с нея не е поставило под съмнение достоверността на неговите твърдения с оглед откритото им съответствие с тези на свидетелите С. Ш., А. Х. и С. А.. Последните са ценени само като контролни доказателства за казаното от К. и С., тъй като потвърждават в основни линии съобщеното от тях, хронологически се вписват в него и го допълват с данни относно нелегалното преминаване границите на страната, транспортирането им с таксиметрови автомобили или частни такива до адреса в гр. София, престоя им

до тяхното задържане, както и извършването заплащане за това. Тези показания обяснимо не са послужили пряко за изводите относно авторството на деянието с оглед невъзможността лицата да идентифицират по несъмнен начин подсъдимите сред всички, участници в очевидно организираната дейност в различните ѝ етапи, за разлика от познатите им К. и С., с които контактът е бил по-продължителен. Именно поради това и оспореното разпознаване на подс. А. от свид. А. (по реално липсващи татуировки), макар и необсъдено от съда, както вярно сочи защитникът, не е с особена значимост и не би могло да се приеме за съществен процесуален пропуск.

Коректни са и изводите на съда относно показанията на свид. Ж., ценени само в частта им относно личните му възприятия при извършената проверка на 31.05.2021 г. на адреса в гр. София, ул. „Ивайло“ 10, като допустимо същите са ползвани за установяване на тези значими за делото обстоятелства, кореспондиращи с останалите свидетелски показания. Изрично е отказано извеждането на фактическите изводи въз основа на пресъздадената от свидетеля оперативна информация, сметена за непотвърдена от проследими доказателствени източници. Изложените в тази насока съображения са верни, в съответствие с установената съдебна практика и не налагат преповтарянето им, като лишават от основание отправената критика към извършения от съда анализ. Казаното е относимо и за твърдението в жалбата за ползване на пресъздадено от сочения свидетел съдържание на веществени доказателствени средства по делото, които не били проучени от съда, тъй като в изложените мотиви липсва позоваване на такива, включително и на телефонни разговори, а единствено сред ценените писмени доказателствени източници са посочени протоколите за оглед на веществени доказателства - изети от подсъдимите телефони и таблети, както и справки за ползвани от тях телефонни номера. Именно поради извода за невъзможност да се проверят заявените от свид. Ж. обстоятелства, узнати по повод оперативна информация чрез останалите доказателства по делото, е отказано въз основа на тях да се градят изводи за участието на подсъдимите в организирана престъпна група.

Соченият от защитата на подс. А. мотив за набеждаването му от свид. К. и С., също е обсъден, като не са игнорирани показанията в тази насока на свид. К. Д. и свид. В. Ч.. По отношение на тях е счетено, че подкрепят дадените обяснения за поискана парична сума от К. и С., но само във връзка с неуредени предходни финансови отношения между тях, без да с възможно същите да внесат съмнение в достоверността на кредитираните показания. Действително доказателствените искания за изясняване регистрацията на хостел, намиращ се в близост до „Женския пазар“ в гр. София с прецизно обсъждане на собствеността му въз основа на представени документи, както и за изискване на справки относно сигнали, свързани с настанявани в него мигранти, са били правени от защитата и мотивирано отхвърлени от съда. Упражняването на това му несъмнено правомощие не е попречило за установяване на значимите за делото обстоятелства при рамките на обвинението и неотносимостта на поставените въпроси към инкриминираните случаи, а и поради установената по делото фактическа съпричастност на А. към стопанисването на хостела без оглед на това кой е неговият юридически собственик. Позоваването на тези факти няма пряко отношение към инкриминираните събития, а е сторено в съдебния акт само с оглед изяснения повод за продължителното познанство на подс. А. и свид. Д. със свид. К. и С., което не е спорно и не налага позадълбочено изследване. Именно поради това и извършеното разпознаване от свидетеля С. на подс. А. е било безпредметно, а обсъждането му, включително и в отговор на сочената нередовност в изготвения протокол (на л. 23- 24 от т. 1 в досъд. пр-во) - подчертаване на името на разпознатото лице, също не е от естество да доведе до различни фактически изводи.

В обобщение на казаното, касационната инстанция счете за проследим пътя на формиране вътрешното убеждение на въззивния съд със спазено изискване за надлежно мотивиране на постановения акт въз основа на коректен доказателствен анализ, съобразен с годните доказателствени източници и с отговор на основните защитни доводи, като не прие за основателни оплакванията в жалбата в тази насока.

Относно приложението на материалния закон:

При процесуално издържаното установяване на фактите по делото, сочещи наличието на съгласувани действия за подпомагането на чужденци при нелегалния им престой в страната и извършената корекция в изводите на първата инстанция относно съпричастните към тях лица - подсъдимите А. и С., за част от инкриминирания период, законосъобразно въззивният съд е дал правната оценка на дейността им като престъпление по чл. 321, ал. 6 от НК, за което с ангажирал отговорността им. Основното оплакване в жалбата, че по този начин е извършено недопустимо отклонение от обвинителната теза без да е налице изменение на обвинението, е неоснователно. Съотношението между двата престъпни състава - по ал. 3, вр. ал. 2 и по ал. 6 на чл. 321 НК е добре изяснено в съдебната практика на върховната инстанция (вж Р № 126/17.06.2016 г., нд № 360/2016, ВКС, II НО), като общите им елементи се свеждат до наличието на сговор за извършване на повече от едно престъпление, наказуемо е лишаване от свобода повече от три години и набавянето на имотна облага, имаща несъмнено користен характер, но за разлика от трайно формираното и устойчиво сдружаване на три или повече лица (участие в организирана престъпна група), за престъплението по чл. 321, ал. 6 НК е достатъчно сговарянето на поне две лица. Поради съдържащите се в състава на последното идентични съставомерни елементи и по-леката му наказуемост в сравнение с престъплението по чл. 321, ал. 3 НК, не може да се приеме за накърнена защитата на подсъдимите, които са имали възможност да организират същата въз основа дори на по-широк обем изложени от прокурора факти. Това е позволило и на съда без изменение на обвинението по чл. 287 НПК да приложи закон за по-леко наказуемо престъпление. Този процесуален подход не е неправилен и поради сочената в жалбата липса на съответен протест от прокурора, тъй като такъв е необходим при упражняване правомощията на въззивния съд по чл. 336, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, т.е. при прилагане на закон за по-тежко наказуемо престъпление или осъждане на оправдан подсъдим. Процесният случай очевидно не е такъв, като спрямо подс. А. и подс. С. е приложен закон за по-леко наказуемо престъпление, каквато е една от предвидените в чл. 337, ал. 1, т. 2 от НПК хипотези. Прецизността е изисквала на това основание спрямо тях първоинстанционната присъда само да се измени, независимо от постановяването на въззивна присъда, обусловено от цялостното оправдаване на останалите подсъдими. В крайна сметка не е налице пропуск от категорията на съществените, а още по-малко може да се счита за нарушено правото на защита на осъдените лица.

Неоснователно на следващо място е твърдението за липсата на обосновка в съдебния акт относно приетата престъпна дейност чрез анализ на доказателствената ѝ обезпеченост. Извън вече посоченото за липсата на съществени пороци при оценката на доказателствените източници, следва да се отбележи и че изводите за съставомерно поведение на подсъдимите са коректни и могат да бъдат споделени. Установената им дейност се свежда до съгласуване на волите им за бъдещо съвместно реализиране на престъпление по няколкократно (в рамките на около месец преди 31.05.21 г.) противозаконно подпомагане на чуждестранни граждани без разрешение да преминават и пребивават в страната чрез транспортирането им и осигуряване на необходимите им място за престой и храна, с последващото им извеждане от жилището при наличието на изискуемата користна цел - набавянето на

имотна облага. Описаното им поведение на адреса на свидетелите К. и С. вярно е разчетено като необяснимо по друг разумен начин извън постигната предварителна уговорка между тях за подсигуряване нелегалното превозване и пребиваване на чужденците, макар и временно до напускането на страната, с което се осъществяват съставите на престъпленията по чл. 280, ал. 2, т. 3 и чл. 281, ал. 2 НК, наказуеми с лишаване от свобода повече от три години. Макар и да не е уточнена конкретната форма на посочения квалифициран състав на чл. 281, ал. 2 НК, фактическото описание на престъплението сочи за планирането му да се реализира чрез очертаните в т. 1, т. 5 и т. 6 хипотези, а именно - чрез използване на моторно транспортно средство, извършено по отношение на повече от едно лице и с цел набавянето на имотна облага. Липсата на изрична цифрова конкретизация в тази насока не накърнява правото на защита, доколкото обвинението е съвкупност от словесно и цифрово посочване на изискуемите съставомерни елементи, чието присъствие в обвинителния акт осигурява изискуемата яснота на планираната инкриминираната дейност. Тя не е вменена на подсъдимите и отговорността им не е ангажирана за реализирането ѝ, а очертаването ѝ е от значение предимно с оглед наказуемостта на вторичното престъпление, което и по основния състав отговаря на критерия за престъпно сговаряне по ал. 6 на чл. 321 от НК. Същественото е, че осъждането касае задружната дейност на подс. А. с подс. С. при повдигнатото им по-тежкото обвинение за участие в престъпна група, което налага посочването на действията, обективиращи постигнато противоправно съгласие, а не толкова на самата престъпна дейност, предмет на съгласуваните им действия. Конкретизацията на последната е необходима в степента, достатъчна да очертае вида и наказуемостта ѝ, като в процесния случай това е постигнато без да се накърняват правата на подсъдимите да разберат обвинението (в този смисъл Р № 59/17.09.21 г., нд № 232/20, ВКС, I НО, както и цитираното в него Р 251/26.01.18 г., нд № 801/17 г., ВКС, II НО).

Доводите в жалбата за липса на яснота по какъв начин - кога и къде, са формирани договорките между дейците също не са в състояние да оспорят верността на извода за установеното наличие на последните при приетите фактически положения. Предварителното съгласуване на волите на двете лица е прието да е реализирано най-късно към момента на извършване на престъпната дейност, целяна от сговарянето им. Независимо че установеният по делото времеви обхват на престъплението включва и периода преди приетата в присъдата дата 31.05.21 г., когато е вече е било реализирано и вторичното престъпление (както поначало хронологически се осъществяват деянията по чл. 321 от НК), с оглед очертаната рамка на обвинението и посочения от него инкриминиран период (от 31.05.21 до 20.10.22 г.), правилно осъждането е само за посочената дата без да обхваща предходния момент от продълженото по същността си престъпление, но няма пречка да е извършено по време на вторичната престъпна дейност. По този начин не е допуснато нарушение на закона, както се твърди в жалбата, а още по-малко би могло да се приеме, че е налице пропуск в съдебния акт да се конкретизира деянието по времеви признак.

По изложените съображения не би могло да се уважи искането на касатора за отмяна на атакуваната присъда и оправдаването му, което е допустимо само в случая по чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК-деянието не съставлява престъпление, който с оглед приетите по делото факти не е налице.

Относно наложеното на подс. А. наказание лишаване от свобода за две години, чието изпълнение е отложено по чл. 66, ал. 1 НК за изпитателен срок от четири години, касационната инстанция също прие жалбата за неоснователна. Оплакването за прекомерността му е основано на смекчаващи обстоятелства, чието

значението не е подценено от съда, който изрично е посочил чистото съдебно минало на лицето (взета е предвид реабилитацията му по предходно осъждане), трудовата му ангажираност и необходимостта от полагане на грижи за деца. От друга страна, обаче с основание е коментирано и наличието на сериозен завишаващ укоримостта на деянието фактор, а именно увличането и на други лица в инкриминираната дейност. Макар и не достатъчно изяснено в изложените мотиви, очевидно казаното е относимо за свидетелите К. и С., съпричастността на които към настаняването на нелегално пребиваващи чужди граждани на територията на страната е възникнала по инициатива на подс. А. и то от по-ранен етап от инкриминираната дата. По-същественото е самото реализиране на вторичната престъпна дейност, отсъствието на обвинение за която позволява отчитането ѝ също като отегчаващо отговорността обстоятелство. Поради това и отмереното по реда на чл. 54 от ПК и под средния законов размер (до шест години) по чл. 321, ал. 6 НК наказание лишаване от свобода не може да се счете за явно несправедливо. Постигането на целите по чл. 36 от НК очевидно е прието за възможно и с отложеното му изтърпяване за допустимия срок от четири години, което по никакъв начин не налага на лицето други ограничения извън нужното и целяно бъдещо правомерно поведение. В тази връзка и оплакването за невъзможност да се полагат грижи за собствените му деца и това, на което подсъдимият е асистент, не е от естество да обоснове исканото намаляване на определената санкция.

По изложените съображения касационната инстанция не се съгласи с оплакванията в жалбата за наличието на процесуални нарушения от категорията на съществените, както и за обусловена от това неправилност в приложението на закона и явна несправедливост на наложеното наказание, което да налага отмяна или изменение на атакувания въззивен акт. Същият следва да бъде оставен в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА присъда на Софийски апелативен съд № 18 от 23.05.2025 г., постановена по внохд № 1459/2024 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: